

Arrest

nr. 252 658 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 17 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 11 maart 2020 gehoord.

1.3. Op 25 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en in 1983 in San Salvador geboren te zijn. U werd opgevoed door uw moeder en haar tweelingbroer D. E. U beschouwt hem als vader. Samen met hen en uw zoon woonde u in de wijk Los Cipreses in Santa Tecla, in het departement La Libertad. Vier jaar geleden leerde u uw man, M. A. C. F. (CGVS xxx, OV xxx), kennen, op 27 juli 2019 trouwden jullie. Na jullie huwelijk kwam ook uw man bij jullie wonen. U werkte 17 jaar als juridisch medewerkster. De laatste acht jaar werkte u bij G. L., dat door uw neef werd opgericht.

Op 3 september 2019 werd u in uw wijk benaderd door drie bendeleden van MS13. Ze riepen u bij naam en kwamen naar u toe. Ze vroegen u om een aantal pakketten voor hen te vervoeren. Als u niet zou meewerken of klacht zou indienen zouden ze uw zoon in stukken hakken. Ze zouden ook uw ouders en uw man vermoorden. Ze zeiden dat ze alles wisten over u en uw familie. U zei dat u ging meewerken. Ze zouden u de pakjes die week of de volgende week bezorgen.

U ging naar huis en vertelde alles aan uw man. Jullie pakten koffers en vertrokken allemaal naar het huis van uw broer in Opico. Hij woont er in een beveiligde wijk. Uw ouders zijn er sindsdien blijven wonen. Op 5 september ging u klacht indienen bij het openbaar ministerie, op het bureau La Sultana in Cuscatlan. Het was een gesloten klacht, uw gegevens zouden beschermd worden. De dag daarna gingen jullie naar het huis van uw man in Soyapango. Daar werden jullie een dag later opgehaald door uw broer, hij bracht jullie naar de luchthaven.

U vertrok samen met uw man en uw zoon op 7 september 2019 naar Spanje. Die reis was, nog voor u problemen kende, geboekt als huwelijksreis. Uw vader werd tijdens jullie reis opgebeld door bendeleden die zich voordeden als mensen van het openbaar ministerie en van de politie. Ze wilden weten waar u was. Van vrienden hoorden jullie ook dat de bendeleden jullie huis in de gaten hielden. Jullie waren in Madrid en besloten dat terugkeren naar El Salvador niet mogelijk was. Jullie reisden door naar België waar jullie op 17 september aankwamen en op 23 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u identiteitsdocumenten, documenten over uw huwelijk, een bewijs van goed gedrag en zeden, reisdocumenten en een brief van het openbaar ministerie neer.

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende MS13. Ze vroegen u pakjes voor hen te vervoeren en dreigden ermee u en uw familie te vermoorden als u niet zou meewerken (CGVS, p. 13, punten 142-146).

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u met uw gezin naar Spanje, waar u acht dagen verbleef (CGVS, p. 20, punt 221). Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom niet verklaart u gehoord te hebben dat ook in Spanje bendes zijn en dat er veel mensen uit El Salvador zijn. U was bang daar ook opgespoord te worden en wilde naar een land met een andere cultuur. Gevraagd waarom u er dan een week bleef verklaart u pas "rond woensdag of donderdag" van een vriendin gehoord te hebben dat er bendes zijn in Spanje (CGVS, p. 22, punt 248). Maar ook daarna bleven jullie nog enkele dagen op vakantie in Spanje (CGVS, xxx, p. 12, punt 118).

U verklaart dat jullie meteen na de benadering door de bendeleden valiezen zijn beginnen pakken en de avond zelf nog vertrokken zijn. U wilde niet dat jullie iets zou overkomen (CGVS, p. 13, punt 147). U verklaart ook klacht te hebben ingediend, zij het in een andere jurisdictie. U voegt toe dat klacht indienen in uw land gelijk staat aan het tekenen van je doodvonnis (CGVS, p. 4-5, punten 35-36). Bovendien geeft u aan nergens in El Salvador nog terecht te kunnen (CGVS, p. 17, punten 181-186). Ondanks deze elementen diende u in Spanje toch geen asielaanvraag in maar besloot u er een vakantie te houden.

Uw uitleg daarvoor kan niet overtuigen. Dat jullie eerst nog een week vakantie nemen in Spanje alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België ondermijnt jullie vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in grote mate.

Bovendien verklaarde uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het volgende: "... in Spanje hebben we gehoord dat België asiel verleende, terwijl Spanje de deuren sloot voor asielzoekers. Daarom kwamen we naar hier (Verklaring DVZ, xxx, p. 12, vraag 31)." Op het CGVS verklaart hij: "Na die telefoon van mijn schoonvader begonnen wij de problemen met de bendes te analyseren. We zagen dat er problemen waren met de Spaanstaligen, we waren echt bang en besloten naar ergens te gaan waar er geen Spaanstaligen en latino's waren. Want er waren er al heel wat banden met de bendes en de mensen in Spanje. We vroegen daar geen asiel aan omdat we niet hadden gedacht dat de reis die we deden, dat we op de reis zo bang zouden worden dat we niet konden terugkeren naar El Salvador (CGVS, xxx, p. 12-13, punt 120)." Ook zijn uitleg is niet overtuigend en komt bovendien bezwaarlijk overeen met uw loutere stelling dat jullie gewaarschuwd werden door een vriendin.

Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient in een land dat bescherming kan bieden. U deed dat niet en u kan daar geen overtuigende uitleg voor geven, dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

U verklaart voorts dat u op 3 september 2019 werd benaderd door drie bendeleden. Zij vroegen u om pakketten voor hen te vervoeren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de MS13 een zeer goed georganiseerde bende is, dat zij u zouden nodig hebben om pakketten te transporteren is in dat opzicht opmerkelijk. U verklaart daarover zelf dat de bendes banden hebben bij de politie en het openbaar ministerie en dat ze zeer georganiseerd zijn (CGVS, p. 17, punten 185-186). De werkwijze die de mannen die u benaderden hanteerden houdt echter weinig steek. U slaagt er niet in daar overtuigende verklaringen voor te geven.

De bendeleden bedreigden u en uw familie en waarschuwden u om geen klacht in te dienen. Ze maakten ook duidelijk dat ze veel over u en uw familie wisten (CGVS, p. 13, punten 142-146 & p. 15, punt 159). Het is opmerkelijk dat u in uw eigen wijk, waar u nooit eerder bent aangesproken of benaderd door bendeleden (CGVS, p. 8, punt 79; p. 9, punt 88 & p. 16 punt 169) plots op dergelijke manier benaderd wordt door drie bendeleden die u zelfs nog nooit gezien had (CGVS, p. 16, punt 167). Gevraagd of u weet had van andere mensen die dergelijke zaken moesten doen voor bendeleden antwoordt u negatief (CGVS, p. 16, punt 166). Dan is het ook vreemd dat u plots voor zo'n opdracht benaderd werd. Dat de bende slechts de wijk naast die van u controleert en niet uw eigen wijk (CGVS, p. 16, punt 176) maakt het des te opmerkelijker dat net u gekozen werd om pakjes voor hen te vervoeren. U verklaart niet te weten waarom ze u daarvoor zouden kiezen, maar vermoed dat het met uw werk en de plaatsen waar u komt te maken heeft (CGVS, p. 15, punten 160 & 165). Nochtans hebt u het profiel van iemand die de bende eerder problemen zou kunnen opleveren, gezien uw job en de kennis van en connecties met politie en justitie die ermee samengaan. Dat u geen verklaring kan geven voor het feit dat de bende uitgerekend u wil gebruiken voor het vervoeren van pakketjes doet twijfelen is, gezien uw profiel, opmerkelijk.

Verder is het opmerkelijk dat die bendeleden u een week op voorhand reeds waarschuwen dat u voor hen een pakje zou moeten vervoeren en u zo de kans geven om allerhande maatregelen te nemen tegen de bende en voor uw veiligheid (CGVS, p. 15, punt 159). Op DVZ verklaarde u zelf dat de bendeleden wisten waar u werkte, welke connecties en welke kennis van gerechtelijke dossiers tegen bendes u had (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hiernaar gevraagd verklaart u: "Ik zou dat niet kunnen beantwoorden. Ik werk niet met hen en weet niet hoe zij redeneren. Ik weet alleen met wat zij zijn afgekomen en wat zij hebben gezegd (CGVS, p. 21, punt 231)." Deze werkwijze van de bende is zeer bedenkelijk. Dat zij iemand nodig zouden hebben om pakjes te vervoeren is vreemd. Dat zij uitgerekend u willen gebruiken om pakjes rond te brengen in plaats van iemand uit een wijk die ze controleren en daardoor ook meer invloed op de afloop hebben is even opmerkelijk. Dat ze bovendien iemand kiezen met professionele ervaring en connecties met politie en gerecht is nog vreemder. Dat zij u ook nog eens week op voorhand zouden waarschuwen, met alle gevolgen die dit voor de bende zou meebrengen, houdt weinig steek. Dat u op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud een verklaring voor deze opmerkelijke vaststellingen aanbrengt maakt uw problemen met deze bende weinig aannemelijk.

Om tijd te winnen stemde u in eerste instantie in om mee te werken en de pakjes te vervoeren (CGVS, p. 13, punten 143-144). Uw verklaringen en die van uw man over de afspraken met de bende vertonen inconsistenties. Eerst zegt u: "Ze zeiden dat ze de pakketten de volgende week zouden brengen (CGVS, p. 13, punt 143)." Later verklaart u dat ze u de pakjes "tussen deze en volgende week" zouden bezorgen (CGVS, p. 15, punt 159). Nog later zegt u: "Ze zeiden dat de pakjes die week of de volgende week zouden aankomen (CGVS, p. 21, punt 229)." Uw man, aan wie u de avond zelf alles verteld hebt (CGVS, p. 13-14, punt 147), verklaarde op DVZ dat u "werd bedreigd op 3 september 2019 en de volgende dag of de dag nadien had ze die transport moeten uitvoeren (Vragenlijst CGVS, xxx, vraag 5)." Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart hij: "Dan zeiden ze nog dat ze de dag nadien of de dagen nadien haar zouden opzoeken (CGVS, xxx, p. 10, punt 94). Het is opmerkelijk dat jullie verklaringen hierover niet consistent zijn.

U verklaart meermaals met uw valiezen te zijn vertrokken uit Los Cipreses, op de avond van uw probleem (CGVS, p. 8, punt 82 & p. 13, punt 147). Gevraagd wat jullie op uw laatste dag in Los Cipreses allemaal hebben meegenomen antwoordt u: "Kledij. De valiezen voor de reis. De playstation. Speelgoed, boeken van mijn ouders. Dingen van mijn moeder, haar naaimachine bijvoorbeeld. Dingen die voor hen belangrijk waren (CGVS, p. 21, punt 233)." Dat u op DVZ het volgende verklaarde: "We pakten snel wat spullen en zijn naar het huis van mijn broer gereden. Op donderdag diende ik een klacht in bij het parket. Op mijn werk konden ze me niet helpen en gaven mij de raad om te verhuizen. De koffers voor de reis naar Spanje lagen al klaar en die lieten we ophalen (Vragenlijst CGVS, vraag 5)" is daar volledig mee in strijd en ondermijnt uw verklaringen over de gebeurtenissen van die avond.

U verklaart dat uw ouders op de avond van uw problemen naar het huis van uw broer in Opico zijn gevlucht en daar tot op heden wonen (CGVS, p. 4, punt 26 & p. 17 punt 180). Op DVZ verklaarde u nochtans dat uw moeder in Santa Tecla verblijft (Verklaring DVZ, p. 7, vraag 13). Gevraagd of uw ouders niet meer in Santa Tecla wonen zegt u: "Nee, sinds ik dat probleem heb gehad wonen zij daar niet langer (CGVS, p. 4, punt 25)." Het is opmerkelijk dat u op DVZ – maanden nadat uw problemen begonnen – verklaarde dat uw moeder nog steeds in Santa Tecla woont terwijl u op het CGVS aangeeft dat zij onmiddellijk bij het begin van de problemen zouden zijn gevlucht uit Santa Tecla.

U verklaart twee broers te hebben: "De ene in Opico, de andere woont nu in Spanje (CGVS, p. 4, punt 32)."

Uw ouders wonen sinds de problemen bij uw broer in Opico. U verklaart dat uw broer daar al 4 of 5 jaar woont (CGVS, p. 8, punt 83). Op DVZ verklaarde u echter dat uw broer ook in Santa Tecla woont (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 17). Ook dat is opmerkelijk en doet verdere twijfels rijzen over de omstandigheden waarin u en uw familie verbleven voor uw vertrek.

U verklaart op u 5 september een klacht te hebben ingediend op het bureau in La Sultana. Het ging om een gesloten verklaring, uw privé gegevens zouden beschermd worden. Het is opmerkelijk dat u op het moment van het onderhoud geen bewijzen had van het indienen van die klacht . Gevraagd of u geen bewijzen meekreeg verklaart u zich die dag slecht te hebben gevoeld en in shock te zijn geweest. U schoot in paniek en bent de kopie vergeten (CGVS, p. 18-19, punten 193-202). Dat u, als medewerker van een advocatenbureau, tot op heden nog steeds geen enkel bewijs van deze klacht – volgens uw verklaringen was die nochtans een van de redenen waarom u zich verplicht voelde het land te verlaten – kan neerleggen doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Het document dat u achteraf nog liet doorsturen (document 11) bevat niet genoeg informatie om aan die bewust klacht gelinkt te worden.

Voort zijn de verklaringen van u en uw man over wie er nog in het huis is geweest sinds jullie vlucht inconsistent. Uw man verklaart dat uw broer soms nog binnengaat om te zien of alles in orde is, facturen mee te nemen en diensten te betalen (CGVS, xxx, p. 5, punten 44-47). U verklaart echter het volgende: "Mijn broer is gaan kijken om te controleren van buitenaf, hij is nooit binnen geweest (CGVS, p. 20, punt 213)." U verklaart ook dat uw broer een buurman stuurde om uw documenten te halen (CGVS, p. 12, punt 135)."

Verder zijn er nog verschillende inconsistenties in de verklaringen van u en uw man die jullie algehele geloofwaardigheid aantasten en het CGVS niet in staat stellen een inschatting te maken van jullie reële levensomstandigheden en situatie in El Salvador. Zo verklaart u dat uw man bij u kwam wonen vanaf jullie trouw op 27 juli 2019 (CGVS, p. 11, punt 121). Uw man verklaart echter sinds januari 2019 bij u te zijn ingetrokken (CGVS, xxx, p. 5, punten 36-37). U verklaart uw zoon met de auto naar school te brengen en soms als u te laat was een Uber of taxi te nemen (CGVS, p. 9, punt 84 & p. 21, punt 236). Uw man verklaart: "Mijn vrouw bracht hem met een taxi of een Uber, of ik ging hem soms afzetten. Soms de neef. Dat hing ervan af (CGVS, p. 7, punt 70)." Gevraagd of u hem niet met de wagen bracht zegt hij: "Nee. Ik alleen had een wagen (CGVS, xxx, p. 8, punt 71)." Verder verklaart u dat uw vader jullie huis huurde van vrienden (CGVS, p. 6, punten 53-54). Uw man verklaart dat het huis van uw vader was (CGVS, xxx, p. 5, punt 40). Verder weet uw man niet hoe het advocatenkantoor waar u werkt heet (CGVS, xxx, p. 6, punt 55) en komen zijn verklaringen over waar de verschillende kantoren liggen niet overeen met uw verklaringen daarover. Uw man heeft het over kantoren in San Francisco (CGVS, xxx, p. 6, punten 51-53) en San Luis in San Salvador (CGVS, xxx, p. 7, punt 58). Hij verklaart dat de neven in Santa Tecla woonden maar er geen kantoor was (CGVS, xxx, p. 7, punt 60). Gevraagd waar de kantoren liggen antwoordt u: "In drie verschillende plaatsen. San Miguel, in de kolonie San Francisco en één in de Antiguo Cuscatlan (CGVS, p. 9, punt 98)." U verklaart dat er tot uw probleem zich voordeed ook in Santa Tecla een kantoor was (CGVS, p. 10, punten 101-105).

Na de middagpauze tijdens het persoonlijk onderhoud opent uw man met volgende verklaring: "Ik heb me enkele dingen herinnerd die u hebt gevraagd, die ik wil verduidelijken. De naam van het advocatenkantoor, F.G. L.. Ik was die vergeten. In verband met de vraag over wie de eigenaar was: ik wist dat het de vader was. Maar het is eigenlijk een vriend van hem die de eigenaar is. Ik had daar wel over gesproken met de vader, maar na zes maanden weg te zijn geweest was ik wat dingen vergeten (CGVS, xxx, p. 10, punten 100-101)." Deze uitleg kan eerdere verklaringen niet meer herstellen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die staan hier niet ter discussie. U legt documenten voor over uw huwelijk, dat staat ook niet meteen ter discussie. U legt een brief voor van het openbaar ministerie, de authenticiteit daarvan kan niet bewezen worden. Bovendien dienen documenten een geloofwaardig relaas te ondersteunen en kunnen zij geen ongeloofwaardig relaas herstellen. U legt een bewijs van goed gedrag en zeden voor, dat is hier niet relevant. U legt reisdocumenten voor, die doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen band vertonen met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) merkt verzoekster op dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij benadrukt dat ze heeft verteld over de bedreigingen door de bendeleden waardoor zij werd gedwongen om het land te verlaten. Zij meent dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn niet betekent dat de bendes niet gewelddadig tewerk gaan en dat haar leven in gevaar zou zijn.

Vervolgens gaat verzoekster in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert.

Verzoekster betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat zij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoekster bovendien achterhaald. Zij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan zij citeert uit het artikel *“El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“A Nation Held Hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Zij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen stukken bij het verzoekschrift.

2.2.2. Op 19 februari 2021 dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en de *“Eligibility*

Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar zou kunnen terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat ze er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; (ii) de houding van verzoekster kan niet in overeenstemming worden gebracht met een vrees voor vervolging of met het risico op ernstige schade: ze reisde met haar gezin naar Spanje, waar ze acht dagen verbleef, ondanks het feit dat ze in een EU-lidstaat was, diende ze er geen verzoek om internationale bescherming in, gevraagd waarom niet stelt ze gehoord te hebben dat er ook in Spanje bendes zijn en veel mensen uit El Salvador, ze vernam dit pas na enkele dagen in Spanje van een vriendin, daarna bleef het gezin ook nog enkele dagen in Spanje, na de benadering in El Salvador door de bendeleden is het gezin valiezen beginnen pakken en zijn ze de avond zelf vertrokken, ze heeft ook klacht ingediend in een andere jurisdictie, klacht indienen staat gelijk met aan het tekenen van een doodvonnis, ze geeft aan nergens in El Salvador nog terecht te kunnen, desondanks diende ze geen verzoek in in Spanje, dat het gezin eerst nog een week vakantie nam in Spanje vooraleer een verzoek in te dienen in België, ondermijnt de vrees voor vervolging van het gezin of het lopen op een reëel risico op ernstige schade in grote mate, de uitleg van haar partner voor het niet indienen van een verzoek in Spanje is niet overtuigend en komt bezwaarlijk overeen met haar stelling dat ze gewaarschuwd werd door een vriendin (iii) het is opmerkelijk dat een zeer goed georganiseerde bende als de bende MS13 verzoekster nodig zou hebben om pakketten te transporteren, de werkwijze die de mannen hanteerden die verzoekster benaderden, houdt weinig steek, verzoekster slaagt er niet in daarvoor een overtuigende verklaring te geven: (1) de bendeleden bedreigden verzoekster en haar familie en waarschuwen haar om geen klacht in te dienen, ze maakten duidelijk veel over haar en haar familie te weten, het is opmerkelijk dat ze in haar eigen wijk, waar ze nooit eerder werd aangesproken of benaderd, plots op dergelijke wijze werd benaderd door drie bendeleden die ze nog nooit gezien had, ze had ook geen weet van andere mensen die dergelijke zaken moesten doen, dat de bende de wijk naast die van haar controleert en niet haar wijk maakt het des te opmerkelijker dat net zij werd gekozen, ze vermoedt dat zij gekozen werd omwille van haar werk maar ze heeft nochtans het profiel van iemand die de bende eerder problemen zou kunnen opleveren gezien haar kennis van en connecties met politie en justitie (2) het is opmerkelijk dat de bendeleden haar een week op voorhand reeds waarschuwen dat ze voor hen een pakje zou moeten vervoeren en haar zo de kans geven om allerhande maatregelen te nemen tegen de bende en voor haar veiligheid, de bendeleden wisten immers waar ze werkte, welke connecties en welke kennis van gerechtelijke dossiers tegen bendes ze had, het is vreemd dat ze iemand nodig zouden hebben om pakjes te vervoeren en het is even opmerkelijk dat ze daarvoor net verzoekster contacteerden in plaats van iemand uit de wijk die ze controleren, en net verzoekster met haar professionele ervaring en met connecties met politie en gerecht, verzoekster brengt geen verklaring aan voor deze opmerkelijke vaststellingen (iv) verzoeksters verklaringen en die van haar man over de afspraken met de bendes vertonen inconsistenties over het ogenblik waarop de pakketten haar geleverd zouden worden (v) verzoeksters eigen verklaringen over wat ze de laatste dag in Los Cipreses allemaal meenamen zijn tegenstrijdig en dit ondermijnt haar verklaringen over de gebeurtenissen van die avond (vi) verzoekster legt tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van haar moeder en van haar broer: Santa Tecla of Opico, dit is opmerkelijk en doet verdere twijfels rijzen over de omstandigheden waarin zij en haar familie verbleven voor haar vertrek (vii) inzake de klacht ingediend op 5 september heeft verzoekster

geen bewijs, dat zij als medewerkster van een advocatenbureau tot op heden geen bewijs van deze klacht heeft, doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas (viii) verzoeksters verklaringen en die van haar echtgenoot over wie nog het huis is binnen geweest sinds hun vlucht, zijn inconsistent en er zijn nog verschillende inconsistenties die de algehele geloofwaardigheid aantasten en het CGVS niet in staat stellen een inschatting te maken van hun reële levensomstandigheden en situatie in El Salvador (ix) de neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (x) er zijn geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald; (xi) de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar El Salvador de bende MS13 te vrezen. Verzoekster werd gevraagd om pakjes te vervoeren voor deze bende onder bedreiging dat ze haar zoon in stukken zouden hakken en ook haar ouders en haar man zouden vermoorden. Ze mocht geen klacht indienen. Ze diende een gesloten klacht in bij het openbaar ministerie in La Sultana en niet in Santa Tecla, uit vrees dat de bende dit zou te weten komen, de bende kwam toch haar klacht te weten.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.3. Ten aanzien van de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de aangevoerde vervolgingsfeiten geen band vertonen met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) merkt verzoekster op dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij benadrukt dat ze uitgebreid heeft verteld over de bedreigingen door de bendeleden die haar gedwongen hebben om het land te verlaten. Zij meent dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat de bendes niet gewelddadig tewerk gaan en dat haar leven niet in gevaar zou zijn.

Daargelaten de vraag of de door verzoekster aangehaalde problemen betrekking hebben op één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, stelt de Raad vast dat verzoekster en haar echtgenoot over deze problemen geen aannemelijke en geloofwaardige verklaringen afleggen, zoals hieronder zal blijken. Daarom toont verzoekster ook niet aan dat deze problemen kunnen worden beschouwd als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststelt dat verzoeksters houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of op het lopen van een risico op ernstige schade omdat verzoekster en haar familie geen verzoek om internationale bescherming indienden in Spanje:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u met uw gezin naar Spanje, waar u acht dagen verbleef (CGVS, p. 20, punt 221). Ondanks het feit dat u zich in een EUlidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom niet verklaart u gehoord te hebben dat ook in Spanje bendes zijn en dat er veel mensen uit El Salvador zijn. U was bang daar ook opgespoord te worden en wilde naar een land met een andere cultuur. Gevraagd waarom u er dan een week bleef verklaart u pas “rond woensdag of donderdag” van een vriendin gehoord te hebben dat er bendes zijn in Spanje (CGVS, p.

22, punt 248). Maar ook daarna bleven jullie nog enkele dagen op vakantie in Spanje (CGVS, xxx, p. 12, punt 118).

U verklaart dat jullie meteen na de benadering door de bendeleden valiezen zijn beginnen pakken en de avond zelf nog vertrokken zijn. U wilde niet dat jullie iets zou overkomen (CGVS, p. 13, punt 147). U verklaart ook klacht te hebben ingediend, zij het in een andere jurisdictie. U voegt toe dat klacht indienen in uw land gelijk staat aan het tekenen van je doodvonnis (CGVS, p. 4-5, punten 35-36). Bovendien geeft u aan nergens in El Salvador nog terecht te kunnen (CGVS, p. 17, punten 181-186). Ondanks deze elementen diende u in Spanje toch geen asielaanvraag in maar besloot u er een vakantie te houden.

Uw uitleg daarvoor kan niet overtuigen. Dat jullie eerst nog een week vakantie nemen in Spanje alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België ondermijnt jullie vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in grote mate.

Bovendien verklaarde uw man op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het volgende: "... in Spanje hebben we gehoord dat België asiel verleende, terwijl Spanje de deuren sloot voor asielzoekers. Daarom kwamen we naar hier (Verklaring DVZ, xxx, p. 12, vraag 31)." Op het CGVS verklaart hij: "Na die telefoon van mijn schoonvader begonnen wij de problemen met de bendes te analyseren. We zagen dat er problemen waren met de Spaanstaligen, we waren echt bang en besloten naar ergens te gaan waar er geen Spaanstaligen en latino's waren. Want er waren er al heel wat banden met de bendes en de mensen in Spanje. We vroegen daar geen asiel aan omdat we niet hadden gedacht dat de reis die we deden, dat we op de reis zo bang zouden worden dat we niet konden terugkeren naar El Salvador (CGVS, xxx, p. 12-13, punt 120)." Ook zijn uitleg is niet overtuigend en komt bovendien bezwaarlijk overeen met uw loutere stelling dat jullie gewaarschuwd werden door een vriendin.

Er mag redelijkerwijs verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient in een land dat bescherming kan bieden. U deed dat niet en u kan daar geen overtuigende uitleg voor geven, dat ondermijnt de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst."

In het verzoekschrift stelt verzoekster dat ze met een schone lei wilden beginnen en bang waren om in een land te blijven waar veel Spaanstaligen waren, evenals veel mensen uit El Salvador waaronder ook bendeleden. Het feit dat ze in Spanje geen internationale bescherming hebben gevraagd, betekent niet dat ze geen reële vrees zouden hebben ten aanzien van El Salvador.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij verklaard heeft pas rond woensdag of donderdag in de week waarin zij in Spanje verbleven, van een vriendin vernomen heeft dat er bendes zijn in Spanje (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 14 en 23). Verzoekster en haar gezin verbleven in Spanje van de zondag tot de maandag (notities persoonlijk onderhoud CGVS echtgenoot van verzoekster, p. 12, vraag 116). De commissaris-generaal kan dus gevolgd worden in zijn redenering dat zij daar enkele dagen verbleven zonder op de hoogte gebracht te zijn dat er Salvadoraanse bendes aanwezig waren in Spanje, en toch geen verzoek om internationale bescherming indienden. Ook kan de redenering gevolgd worden dat, eens ze op de hoogte waren van de aanwezigheid van bendes in Spanje, er toch nog enkele dagen in vakantie bleven. De vrees voor bendes is dus geen afdoende verklaring voor het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje.

Zelfs al zouden verzoekster en haar gezin pas bang geworden zijn in Spanje na een telefoontje van haar vader dat er in El Salvador nog steeds bendeleden naar haar op zoek waren (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 14, vraag 149), dan nog stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster en haar gezin niet in het land waar ze zich toen bevonden, namelijk Spanje, een verzoek om internationale bescherming indienden. Er mag inderdaad redelijkerwijs verwacht worden dat als verzoekster en haar gezin voor hun leven vrezen, ze zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indienen in een land dat bescherming kan bieden, *in casu* Spanje. Dat ze dit niet deden, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen in hun land van herkomst.

2.3.4.5. De commissaris-generaal vervolgt dat het zeer opmerkelijk is dat een zeer goed georganiseerde bende als de MS13 verzoekster nodig zou hebben om pakketten te transporteren en dat de werkwijze die ze hanteerden, geen steek hield, de verklaringen die verzoekster daarvoor geeft, zijn niet overtuigend:

"U verklaart voorts dat u op 3 september 2019 werd benaderd door drie bendeleden. Zij vroegen u om pakketten voor hen te vervoeren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de MS13 een zeer goed georganiseerde bende is, dat zij u zouden nodig hebben om pakketten te transporteren is in dat opzicht opmerkelijk. U verklaart daarover zelf dat de bendes banden hebben bij de politie en het openbaar ministerie en dat ze zeer georganiseerd zijn (CGVS, p. 17, punten 185-186). De werkwijze die

de mannen die u benaderden hanteerden houdt echter weinig steek. U slaagt er niet in daar overtuigende verklaringen voor te geven.

De benedeleden bedreigden u en uw familie en waarschuwen u om geen klacht in te dienen. Ze maakten ook duidelijk dat ze veel over u en uw familie wisten (CGVS, p. 13, punten 142-146 & p. 15, punt 159). Het is opmerkelijk dat u in uw eigen wijk, waar u nooit eerder bent aangesproken of benaderd door benedeleden (CGVS, p. 8, punt 79; p. 9, punt 88 & p. 16 punt 169) plots op dergelijke manier benaderd wordt door drie benedeleden die u zelfs nog nooit gezien had (CGVS, p. 16, punt 167). Gevraagd of u weet had van andere mensen die dergelijke zaken moesten doen voor benedeleden antwoordt u negatief (CGVS, p. 16, punt 166). Dan is het ook vreemd dat u plots voor zo'n opdracht benaderd werd. Dat de bende slechts de wijk naast die van u controleert en niet uw eigen wijk (CGVS, p. 16, punt 176) maakt het des te opmerkelijker dat net u gekozen werd om pakjes voor hen te vervoeren. U verklaart niet te weten waarom ze u daarvoor zouden kiezen, maar vermoedt dat het met uw werk en de plaatsen waar u komt te maken heeft (CGVS, p. 15, punten 160 & 165). Nochtans hebt u het profiel van iemand die de bende eerder problemen zou kunnen opleveren, gezien uw job en de kennis van en connecties met politie en justitie die ermee samengaan. Dat u geen verklaring kan geven voor het feit dat de bende uitgerekend u wil gebruiken voor het vervoeren van pakketjes doet twijfelen is, gezien uw profiel, opmerkelijk.

Verder is het opmerkelijk dat die benedeleden u een week op voorhand reeds waarschuwen dat u voor hen een pakje zou moeten vervoeren en u zo de kans geven om allerhande maatregelen te nemen tegen de bende en voor uw veiligheid (CGVS, p. 15, punt 159). Op DVZ verklaarde u zelf dat de benedeleden wisten waar u werkte, welke connecties en welke kennis van gerechtelijke dossiers tegen bendes u had (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hiernaar gevraagd verklaart u: "Ik zou dat niet kunnen beantwoorden. Ik werk niet met hen en weet niet hoe zij redeneren. Ik weet alleen met wat zij zijn afgekomen en wat zij hebben gezegd (CGVS, p. 21, punt 231)." Deze werkwijze van de bende is zeer bedenkelijk. Dat zij iemand nodig zouden hebben om pakjes te vervoeren is vreemd. Dat zij uitgerekend u willen gebruiken om pakjes rond te brengen in plaats van iemand uit een wijk die ze controleren en daardoor ook meer invloed op de afloop hebben is even opmerkelijk. Dat ze bovendien iemand kiezen met professionele ervaring en connecties met politie en gerecht is nog vreemder. Dat zij u ook nog eens week op voorhand zouden waarschuwen, met alle gevolgen die dit voor de bende zou meebrengen, houdt weinig steek. Dat u op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud een verklaring voor deze opmerkelijke vaststellingen aanbrengt maakt uw problemen met deze bende weinig aannemelijk."

Verzoekster brengt hier in het verzoekschrift tegen in dat zij niet in het hoofd van de benedeleden kan kijken en geen sluitend antwoord kan geven waarom zij haar nodig hadden om pakketten te vervoeren. Het argument van de verwerende partij kan het relaas van verzoekster niet in twijfel trekken. Er worden aan verzoekster zaken verweten die buiten haar wil liggen. Verzoekster kan echter enkel vertellen wat haar is overkomen, dat dit opmerkelijk of bedenkelijk zou zijn is een drogreden.

Met deze loutere beweringen kan verzoekster geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij nochtans het profiel heeft van iemand die de bende eerder problemen zou kunnen opleveren, gezien haar job en de kennis van en connecties met politie en justitie die ermee samengaan, zodat het opmerkelijk is dat juist zij gekozen zou zijn om pakjes te transporteren. Evenmin wordt afbreuk gedaan aan de pertinente vaststelling dat het opmerkelijk is dat de benedeleden haar een week op voorhand reeds waarschuwen dat zij voor hen een pakje zou moeten vervoeren en haar zo de kans gaven om allerhande maatregelen te nemen tegen de bende en voor haar veiligheid, gezien verzoekster zelf verklaard had dat de benedeleden wisten waar ze werkte, welke connecties en welke kennis van gerechtelijke dossiers tegen bendes ze had. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij deze motieven en neemt ze over.

2.3.4.6. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over de afspraken met de bende inconsistenties vertonen, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.7. Inzake het motief dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de woonplaats van haar moeder en haar broer, stelt zij dat zij altijd heeft verklaard dat haar ouders na haar problemen naar het huis van haar broer in Opico zijn gevlucht. Er kan haar niet verweten worden dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij de DVZ kreeg ze immers de kans niet om haar relaas te doen en werd ze telkens onderbroken met de

mededeling dat ze bij het CGVS alles gedetailleerd zou kunnen vertellen. Ze volhardt in haar verklaringen afgelegd bij het CGVS. Verzoekster betwist hiermee volgend motief:

“U verklaart dat uw ouders op de avond van uw problemen naar het huis van uw broer in Opico zijn gevlucht en daar tot op heden wonen (CGVS, p. 4, punt 26 & p. 17 punt 180). Op DVZ verklaarde u nochtans dat uw moeder in Santa Tecla verblijft (Verklaring DVZ, p. 7, vraag 13). Gevraagd of uw ouders niet meer in Santa Tecla wonen zegt u: “Nee, sinds ik dat probleem heb gehad wonen zij daar niet langer (CGVS, p. 4, punt 25).” Het is opmerkelijk dat u op DVZ – maanden nadat uw problemen begonnen – verklaarde dat uw moeder nog steeds in Santa Tecla woont terwijl u op het CGVS aangeeft dat zij onmiddellijk bij het begin van de problemen zouden zijn gevlucht uit Santa Tecla.

U verklaart twee broers te hebben: “De ene in Opico, de andere woont nu in Spanje (CGVS, p. 4, punt 32).”

Uw ouders wonen sinds de problemen bij uw broer in Opico. U verklaart dat uw broer daar al 4 of 5 jaar woont (CGVS, p. 8, punt 83). Op DVZ verklaarde u echter dat uw broer ook in Santa Tecla woont (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 17). Ook dat is opmerkelijk en doet verdere twijfels rijzen over de omstandigheden waarin u en uw familie verbleven voor uw vertrek.”

Uit de “verklaring DVZ” van 19 december 2019 blijkt inderdaad dat verzoekster aangaf dat haar moeder als verblijfplaats had “Santa Tecla; El Salvador” (p. 7, vraag 13) en haar broer “El Salvador, Santa Tecla” (p. 9, vraag 17). Dit stemt niet overeen met haar verklaringen bij het CGVS, waar ze aangaf dat haar ouders bij haar broer in Opico gaan wonen zijn. Verzoekster geeft als verklaring dat ze tijdens het gehoor bij de DVZ steeds onderbroken werd en dat haar gezegd werd dat ze later bij het CGVS alles gedetailleerd zou kunnen vertellen. De Raad stelt echter vast dat het *in casu* de mededeling van persoonsgegevens betreft bij de DVZ (naam en verblijfplaats familieleden) en niet het vrij vertellen van de zaken die aanleiding hebben gegeven tot het ontvluchten van het land van herkomst. De Raad ziet niet in hoe het feit dat verzoekster eventueel onderbroken zou geweest zijn bij de DVZ met de mededeling dat ze details later bij het CGVS kon vertellen, aanleiding kon geven tot het opgeven van de verkeerde verblijfplaats van familieleden. Door louter te volharden in haar verklaringen afgelegd bij het CGVS, doet verzoekster geen afbreuk aan deze vastgestelde tegenstrijdigheid.

2.3.4.8. Verzoekster uit vervolgens kritiek op volgens motief:

“U verklaart op u 5 september een klacht te hebben ingediend op het bureau in La Sultana. Het ging om een gesloten verklaring, uw privé gegevens zouden beschermd worden. Het is opmerkelijk dat u op het moment van het onderhoud geen bewijzen had van het indienen van die klacht . Gevraagd of u geen bewijzen meekreeg verklaart u zich die dag slecht te hebben gevoeld en in shock te zijn geweest. U schoot in paniek en bent de kopie vergeten (CGVS, p. 18-19, punten 193-202). Dat u, als medewerker van een advocatenbureau, tot op heden nog steeds geen enkel bewijs van deze klacht – volgens uw verklaringen was die nochtans een van de redenen waarom u zich verplicht voelde het land te verlaten – kan neerleggen doet verdere twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Het document dat u achteraf nog liet doorsturen (document 11) bevat niet genoeg informatie om aan die bewust klacht gelinkt te worden.”

Verzoekster stelt dat deze redenering aantoont dat de verwerende partij zich helemaal niet kon inleven in de traumatische situatie waarin verzoekster zich bevond. Na het indienen van de klacht stond ze er niet bij stil om een kopie ervan te vragen. Pas in België zag ze er het belang van in en vroeg ze een kopie aan. Dat dit document niet veel informatie bevat, hoeft niet te verbazen gezien het een anonieme klacht was en de kopieën die gegeven worden geen details bevatten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat deze uitleg in het verzoekschrift niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen, waaruit blijkt dat zij kort na de aangifte in El Salvador wel een poging deed om een kopie daarvan te verkrijgen: *“134. Wij hebben maar weinig dingen uit mijn huis kunnen gaan halen. (...) Die aangifte was onmogelijk om die te halen. Maar de advocaat zou een document opsturen dat hij heeft opgesteld die dag, toen ze de aangifte verworpen”* (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 12). *“En waarom wilden jullie per se deze documenten uit huis halen? 138. Ik had een kopie nodig van mijn ID-kaart om een volmacht te kunnen krijgen om een kopie te krijgen van mijn aangifte. Die kopie was er, die volmacht werd ook voorgelegd. Maar die kopie werd geweigerd omdat het ging over een gesloten aangifte.”* (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 13). *“Hebt u iets op papier van die klacht? 197. (...) 198. Ik heb toen geen documenten kunnen meenemen, geen volmachten kunnen tekenen. Toen ik die volmacht van hieruit heb gestuurd om dat documenten te gaan halen bij het OM, om het uit het land te halen. Dan heeft het OM het niet willen geven, ze zeggen 1) het is een gesloten aangifte, 2) ik moet daar aanwezig zijn om dat over te kunnen maken.”* (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 18).

Verder is het inderdaad opmerkelijk dat verzoekster, die in een advocatenkantoor werkte, in paniek schoot, in shock was en daardoor vergat een kopie te vragen (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CVGS, p. 18, nr. 199 en 200). De brief van het Openbaar Ministerie (map met documenten, stuk 11) die verzoekster voorlegde, bevat inderdaad onvoldoende informatie om aan deze klacht gelinkt te worden. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat dit niet hoeft te verbazen gezien het om een gesloten klacht ging, maar dit doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.3.4.9. De commissaris-generaal besluit vervolgens:

“Voort zijn de verklaringen van u en uw man over wie er nog in het huis is geweest sinds jullie vlucht inconsistent. Uw man verklaart dat uw broer soms nog binnengaat om te zien of alles in orde is, facturen mee te nemen en diensten te betalen (CGVS, xxx, p. 5, punten 44-47). U verklaart echter het volgende: “Mijn broer is gaan kijken om te controleren van buitenaf, hij is nooit binnen geweest (CGVS, p. 20, punt 213).” U verklaart ook dat uw broer een buurman stuurde om uw documenten te halen (CGVS, p. 12, punt 135).”

Verder zijn er nog verschillende inconsistenties in de verklaringen van u en uw man die jullie algehele geloofwaardigheid aantasten en het CGVS niet in staat stellen een inschatting te maken van jullie reële levensomstandigheden en situatie in El Salvador. Zo verklaart u dat uw man bij u kwam wonen vanaf jullie trouw op 27 juli 2019 (CGVS, p. 11, punt 121). Uw man verklaart echter sinds januari 2019 bij u te zijn ingetrokken (CGVS, xxx, p. 5, punten 36-37). U verklaart uw zoon met de auto naar school te brengen en soms als u te laat was een Uber of taxi te nemen (CGVS, p. 9, punt 84 & p. 21, punt 236). Uw man verklaart: “Mijn vrouw bracht hem met een taxi of een Uber, of ik ging hem soms afzetten. Soms de neef. Dat hing ervan af (CGVS, p. 7, punt 70).” Gevraagd of u hem niet met de wagen bracht zegt hij: “Nee. Ik alleen had een wagen (CGVS, xxx, p. 8, punt 71).” Verder verklaart u dat uw vader jullie huis huurde van vrienden (CGVS, p. 6, punten 53-54). Uw man verklaart dat het huis van uw vader was (CGVS, xxx, p. 5, punt 40). Verder weet uw man niet hoe het advocatenkantoor waar u werkt heet (CGVS, xxx, p. 6, punt 55) en komen zijn verklaringen over waar de verschillende kantoren liggen niet overeen met uw verklaringen daarover. Uw man heeft het over kantoren in San Francisco (CGVS, xxx, p. 6, punten 51-53) en San Luis in San Salvador (CGVS, xxx, p. 7, punt 58). Hij verklaart dat de neven in Santa Tecla woonden maar er geen kantoor was (CGVS, xxx, p. 7, punt 60). Gevraagd waar de kantoren liggen antwoordt u: “In drie verschillende plaatsen. San Miguel, in de kolonie San Francisco en één in de Antiguo Cuscatlan (CGVS, p. 9, punt 98).” U verklaart dat er tot uw probleem zich voordeed ook in Santa Tecla een kantoor was (CGVS, p. 10, punten 101-105).

Na de middagpauze tijdens het persoonlijk onderhoud opent uw man met volgende verklaring: “Ik heb me enkele dingen herinnerd die u hebt gevraagd, die ik wil verduidelijken. De naam van het advocatenkantoor, F.G. L.. Ik was die vergeten. In verband met de vraag over wie de eigenaar was: ik wist dat het de vader was. Maar het is eigenlijk een vriend van hem die de eigenaar is. Ik had daar wel over gesproken met de vader, maar na zes maanden weg te zijn geweest was ik wat dingen vergeten (CGVS, xxx, p. 10, punten 100-101).” Deze uitleg kan eerdere verklaringen niet meer herstellen.”

Verzoekster betwist de inconsistenties niet over wie nog in het huis is geweest sinds hun vlucht. De Raad eigent zich dit motief toe.

Inzake de officiële verhuis van verzoeksters echtgenoot naar het huis van verzoekster, leggen ze inderdaad geen gelijklopende verklaringen af. Het klopt wel dat beide echtgenoten verklaarden dat ze voor hun huwelijk geregeld bij elkaar verbleven, maar toen verzoekster gevraagd werd “Wanneer kwam hij bij u wonen?” antwoordde ze “121. Vanaf onze trouw, 27 juli vorig jaar. Voor de trouw woonden jullie nog niet samen? 122. Wel, we verbleven enkele dagen in zijn huis. Enkele dagen in mijn huis. Maar we hadden geen eigen huis” (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 11). Haar echtgenoot verklaarde: “Hoe lang hebt u in Los Cipreses gewoond? 35. Bijna een jaar. Wanneer bent u naar daar verhuisd? 36. We zijn hier al zes maand, we zijn gehuwd op de 27ste juli. Dus ik denk dat het in januari 2019 was. Maar dat was officieel, want ervoor waren we samen en wisselden we haar huis en mijn huis af. Dus woonde ik daar ook al. Maar officieel was het ongeveer sinds januari 2019? 37. Ja, rond januari 2019.” (notities persoonlijk onderhoud echtgenoot verzoekster CGVS, p. 5).

Inzake wie verzoeksters zoon naar school bracht, steunen de vaststellingen van de commissaris-generaal op de stukken van het dossier. Verzoeksters uitleg dat enkel zijn vader hem bracht en dat zijzelf niet eens kan rijden, kan niet worden aangenomen, gezien verzoekster verklaard heeft dat zij steeds een wagen van haar werk gebruikte, de advocatenfirma had immers een vloot wagens (notities persoonlijk onderhoud verzoekster CGVS, p. 9 en 10, nrs. 99 en 100 en p. 9, nr. 84 en 85).

Inzake het huis verklaarde verzoeksters echtgenoot inderdaad eerst dat dit het eigendom van verzoeksters vader was (notities persoonlijk onderhoud verzoeksters echtgenoot CGVS, p. 5, nr. 43) en daarna corrigeerde hij zich dat de vader niet de eigenaar was maar dat een vriend van de vader de eigenaar van het huis was (*ibidem*, p. 10, nr. 101). In de bestreden beslissing wordt over deze uitleg van verzoeksters echtgenoot na de middagpauze gesteld dat deze uitleg de eerdere verklaringen niet meer kan herstellen, de Raad sluit zich hierbij aan.

Er zijn dus wel degelijk inconsistenties tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar echtgenoot.

2.3.4.10. Verzoekster betwist volgend motief van de bestreden beslissing niet: *“U verklaart meermaals met uw valiezen te zijn vertrokken uit Los Cipreses, op de avond van uw probleem (CGVS, p. 8, punt 82 & p 13, punt 147). Gevraagd wat jullie op uw laatste dag in Los Cipreses allemaal hebben meegenomen antwoordt u: “Kledij. De valiezen voor de reis. De playstation. Speelgoed, boeken van mijn ouders. Dingen van mijn moeder, haar naaimachine bijvoorbeeld. Dingen die voor hen belangrijk waren (CGVS, p. 21, punt 233).” Dat u op DVZ het volgende verklaarde: “We pakten snel wat spullen en zijn naar het huis van mijn broer gereden. Op donderdag diende ik een klacht in bij het parket. Op mijn werk konden ze me niet helpen en gaven mij de raad om te verhuizen. De koffers voor de reis naar Spanje lagen al klaar en die lieten we ophalen (Vragenlijst CGVS, vraag 5)” is daar volledig mee in strijd en ondermijnt uw verklaringen over de gebeurtenissen van die avond.”* De Raad eigent zich dit motief bijgevolg toe.

2.3.4.11. De loutere verwijzing naar het feit dat bendes gewelddadig te werk gaan, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden, waar verzoekster in gebreke blijft nu zij zich beperkt tot het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreiging die zij zou hebben ervaren.

2.3.4.12. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.13. Verder dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij een terugkeer naar El Salvador in het vizier zou komen van bendeleden. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat zij aldus niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hiervan het slachtoffer worden (COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, p. 20-22, COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van

verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt te dezen dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Er dient op gewezen dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer niet volstaat om internationale bescherming te verkrijgen. Verder merkt de Raad op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar vermeende eerdere problemen met bendeleden en/of het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.14. Waar verzoekster nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat zij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die haar afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte, beperkt zij zich tot loutere beweringen en hypothesen die zij niet staft aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees *in concreto* aannemelijk kunnen maken. Verzoekster blijft daartoe *in casu* in gebreke.

2.3.4.15. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR,

“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekster meent niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met haar algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoekster immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster geciteerde persartikels laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET